

O p o n e n t s k ý p o s u d e k

rigorózní práce E. Biskupové „Soukromoprávní a veřejnoprávní aspekty ochrany
průmyslového vlastnictví v recentním českém právu,„

Zvláštní interdisciplinární povaha tzv. práv z průmyslového vlastnictví a jejich veřejnoprávní dimenze (na rozdíl od práva autorského) vždy slibuje vzrušující teoretické zkoumání. Nicméně i starší česká literatura (Křemář) se spíše spokojila s prostým konstatováním, že tato práva mají významné veřejnoprávní prvky, aniž by blíže zkoumala proč tomu tak je a která vlastně z nich jsou upravena právem veřejným a která právem soukromým. Právě o to se však pokusila uchazečka a tak již v samotném základu je její počin sympatický.

Oponovaná práce je tematicky rozvržena do čtyř celků s řadou subkapitol. První část se zabývá obecnou problematikou duality práva ve vztahu k předmětům průmyslového vlastnictví, druhá pak jejich veřejnoprávními aspekty, které především spatřuje v působnosti Úřadu průmyslového vlastnictví a ve správním řízení o těchto předmětech. Třetí část je věnována průmyslovým právům jako součásti práva soukromého a konečně čtvrtá část je věnována ochraně průmyslového vlastnictví zvlášť soukromoprávními prostředky a zvlášť prostředky práva veřejného. Práce není omezena jen na právo patentové a známkové, jak bývá obvyklé, ale postihuje rozsáhlou škálu předmětů průmyslového vlastnictví včetně třeba designu nebo dokonce i schéma zapojení polovodičových výrobků (tzv. topografie). K osnově práce nemám připomínek, skutečnost, že zkoumané jevy se mnohdy prolínají není práci na újmu. Nad rámec obsahového zaměření obsahuje práce exkurs k nadnárodním úpravám v případě tzv. evropského patentu, případně mezinárodního zápisu ochranné známky. Práce je završena aktuální judiciální poznámkou k zákonu o vymáhání práv z průmyslového vlastnictví. Hned zkraje je třeba říci, že uchazečka se pohybuje v terénu, který důvěrně zná ze

své dlouholeté činnosti v právním a legislativním odboru Úřadu průmyslového vlastnictví a práce zásadně nevykazuje věcných vad.

V teoreticky laděné první části uchazečka se moudře přidržuje Hoetzlových skeptických tezí zpochybňujících nalézat distinkci mezi soukromým a veřejným právem ve skutečnosti, zda stát je či není účastníkem takových vztahů, popř. zda v oboru převažují kogentní nebo dispozitivní normy. Jisté pochybnosti mám však k tvrzení autorky na str. 16, že totiž imateriální povaha předmětů průmyslového vlastnictví vůbec neumožňuje použít některé instituty z oblasti práv věcných. Jde o známé klíše vyvěrající z pozitivní úpravy (§ 118 obč.z.), které lze teoreticky popřít. Troufalé je i tvrzení na str. 25, že právo na patent je třeba vykládat jako právo na nakládání s ním. Osobně sdílím názor, že marginální rubrika „Právo na patent“ má znít jako „Nárok na patent“, čili jako nárok oprávněného vůči státu, jehož uspokojení může stát odepřít jen při nesplnění podmínek patentovatelnosti. Zajímavá úvaha o povaze rejstříkových zápisu (str. 88) by mohla být možná širší. Ale to vše jsou připomínky psané jaksí na okraj, k nimž se může uchazečka vrátit při obhajobě práce. V žádném případě nesnižují jinak vysokou úroveň práce.

Seznam literárních pramenů je poměrně rozsáhlý a zahrnuje vesměs rozhodné tituly pro zkoumanou oblast. Práce s poznámkovým aparátem je sice úsporná, ale přesná. Ze všech těchto důvodů splňuje oponovaná práce všechny podmínky kladené na práce tohoto druhu a uchazečka tak prokázala schopnost samostatné tvůrčí činnosti. Doporučuji proto práci přijmout k obhajobě a v rigorózním řízení nadále postupovat způsobem stanoveným v zákoně.

V Praze dne 16. října 2006

JUDr. Vladimír P í t r a